

Scénář – 2. ZŠ Rakovník – Alena Koňáková

Alena Koňáková se narodila v roce 1944. Pochází z Vysočiny, odkud se s rodinou přestěhovala na Rakovnícko. Její rodiče na ni byli hodně přísní. Nejdojemnější vzpomínky má na svou babičku, kterou velmi milovala a ráda s ní trávila čas.

„Nejvíce se mi líbilo její vyprávění, když se jako holka naučila šít, tak aby něco znamenala a opravdu něco uměla, tak odešla na vandr, se říkalo, do Vídně a ona z té Vídně se vrátila, jako skutečně vyučená švadlena a krejčová. A to v tu dobu něco znamenalo.“

Po maturitě se na přání svého tatínka hlásila na medicínu, kam se ale dva roky po sobě nedostala. Sama chtěla studovat pedagogiku.

„A to bylo to, co můj táta nechtěl. Nebudeš nikomu křivit páteř. Todlento nepůjdeš dělat. Já jsem v tu dobu byla asi, já to řeknu, tele. Já jsem nemohla pochopit, co tím táta myslí. A on nebyl schopnej mi to říct. Trvalo to hodně dlouho, než mi táta vysvětlil, že jsme se ve škole učili něco, co nebyla pravda, nebo to vypadalo jinak, než to bylo.“

Pracovala tedy jako účetní, od roku 1962 jako učitelka. Od svých známých se totiž dozvěděla, že v Rakovníku je nedostatek učitelů a vyprávěla to doma.

„Teď zabystřil můj tatínek. Než mít doma bankovní úřednici, která než se někam vypracuje, tak ať jdu učit. A šel tady na odbor školství, pan inspektor Dušička, který si mě pamatoval. Jooo, to je ta holka, co tak rychle počítá? Tak tu bereme vždycky. Tak táta přišel, dmul se pýchou, že mě někdo pochválil, tak když chceš teda učit, tak jdi a přihlas se.“

Školství zůstala věrná po celý život. V roce 1989 se za svou práci skupinové vedoucí a vysázení lesa podívala na Světový den mládeže v Severní Koreji, někteří Severokorejci uměli velmi dobře česky.

„Se stalo, že jsme přejížděli z jednoho místa na druhý jsme se mezi sebou česky bavili, tak najednou se k nám přihrne a česky se s námi baví. Vzpomíná, jak se tady měl. Ale v momentě, kdy jsme tohle viděli, tak jsme mohli říct, ale vám se taky nežije špatně. Je ale pravda, vidíte jenom určitou část, nedostanete se všude, takže venkov, který byl daleko od toho Pchongjangu určitě vypadal jinak, nežli to, co my jsme měli možnost vidět.“

Alena Koňáková byla, jak sama říká, neovlivnitelná. Stála si za svými názory, měla svou hlavu a nedělala nic, co by jí bylo proti srsti. Velkou odvahu prokázala třeba v roce 1968, tehdyza ní a jejími dvěma malými dětmi jel skoro až k domu tank se sovětskými vojáky.

Široké možnosti vzdělání, dostupnost informací i technologie dělají podle Aleny Koňákové, ve srovnání s životními podmínkami jejího mládí, životy dnešní mladé generace lepší, ale jak říká:

„Umět to vzít za správný konec a nepodělat to.“